

LBRIS

We know
books

Diana Boitor

URLETUL
GHETII

Editura
Petale Scriso
Nojorid, 2022

PARTEA ÎNTÂI

În ochii ei se ascundeau căldură și blândețe,
Iar părul ei era ca o coroană de scoarță și pământ.
Sub gluga neagră se ascundea un zâmbet trist.
În încercarea ei de a fi tăcută, își rostea dorințele în gând.

CAPITOLUL 1

Vântul șuiera sălbatic, purtând cu sine o răcoare de nesuportat, ce pătrundea prin cele două găuri ale pânzei din care era realizat cortul. Adăpostul avea formă triunghiulară, cu bază rotundă, fiind susținut de stâlpi din lemn și frânghii de cânepă. Pe jos nu se afla nimic altceva decât cârpe, pături și blănuri de animale aruncate neglijent, tocmai pentru a crea iluzia unui pat moale și primitiv. Un dulăpior improvizat din lemn zăcea lângă pânza ce avea o tăietură verticală pe post de intrare.

Fata tremura sub mormanul de cârpe, ghemuindu-se cât de bine putea, însă era în zadar; nu avea să câștige lupta cu Declinul Alb, cel mai brutal anotimp al anului. Dădu blănurile la o parte și se ridică, după care scoase capul afară și privi în jur. Respirația i se vedea precum un nor alb ce îi învăluia nările. Munții și dealurile stâncoase erau îmbrăcate într-o plapumă albă și pufoasă, iar câțiva fulgi dansau liberi prin aer, purtați de adierile tăioase de vânt.

Deși era mijlocul zilei, cerul era destul de întunecat, oferind astfel impresia că urma să se însereze curând. Un fenomen ca acesta se întâmpla doar când anotimpul Vârfului de Noapte se cuibărea peste ținuturi, colorând cerul într-o nuanță cenușie, în timp ce nopțile erau obscure și înghițeau totul în jur.

Niciodată nu fusese ceva normal ca două dintre cele șase anotimpuri ale anului să se combine între ele. Toate trebuiau să se întâmple pe rând. Ceva intervenise în mersul

normal al lucrurilor în natură, deranjând astfel ordinea firească.

Orcii începură deja pregătirile pentru sosirea vânătorilor, în speranța că de data asta au făcut rost de suficientă hrană pentru întregul trib. Câteva femei orc se întoarseră de la râu cu haine și cărpe proaspăt spălate, pe care le întinseră apoi pe sforile legate între doi stâlpi de lemn înfiți în pământ. Altele tăbăceau pieile provenite de la animale, înmuindu-le în apă și îndepărtând resturile de carne și grăsimi de pe ele. Copiii de orci erau și ei prezenți, zbenguindu-se și alergând care încotro, umplând locul cu chicoteli și hohote de râs.

La marginea pădurii, puțin mai departe de trib, două tinere orc adunau crenguțe, ramuri, frunze și conuri de brad pentru a-și înfrumuseța corturile, interiorul locuințelor sau pentru a le face cadou celor dragi.

Fata părași cortul. Părul roșu, cu nuanțe de portocaliu ars, îi era împletit și prins la spate, lăsând doar câteva șuvițe să îi cadă libere peste obraji. Avea un ten pal și niște ochi blânzi și pătrunzători, unul fiind de culoarea firului de iarbă, iar celălalt bătea subtil înspre un verde mai închis, asemeni unui smarald. Era îmbrăcată în piei și blănuri de animale, iar în picioare purta o pereche de cizme îmblănite, prinse cu o curea neagră ce le ținea strânse pe picior. Avea șaptesprezece ani.

Inspiră adânc aerul proaspăt de munte, apoi făcu câțiva pași prin zăpada ce îi scârțâia sub picioare, înspre creaturile verzi ce ațâțau focul.

— Te-a plictisit deja lumea viselor, pui de om? o întrebă una dintre ele, cu o voce ușor îngroșată și joasă.

Femeia orc avea părul arămiu și împletit mărunț, pe spate, câteva dintre șuvițe fiind prinse la vârf cu inele groase și

aurii. Pielea ei avea o nuanță de verde mai deschisă decât la ceilalți, dar nu cu mult, iar ochii îi erau de culoarea chihlimbarului. Pe față avea un tatuaj sub forma a trei linii paralele, trasate cu cerneală roșie peste ochiul drept.

— Adevărul e că nu prea am reușit să adorm, îi răspunse ea orcului ce stătea așezat în genunchi și arunca crenguțe în focul care devenea din ce în ce mai mare.

Îi era greu să pronunțe litera *r*, lucru care, pentru cei din jur, reprezenta un motiv de a da naștere unui mic zâmbet în colțul gurii; nu din răutate, ci mai mult de uimire sau curiozitate. Pentru fată, sunetul ce îi părași buzele la încercarea de a pronunța litera respectivă suna mai mult ca un fel de *l* schiopătat.

— Mmm, mormăi femeia orc, însă nu o privi, văzându-și în continuare de treabă. Alt coșmar?

Fata se așeză pe unul dintre butucii răsturnați în fața focului pe post de băncuță și își strânse genunchii la piept. Nimic din comportamentul orcilor care formau tribul Grollor nu o făcuse să simtă că nu ar aparține locului, dar nici că ar fi vreun membru valoros. Bărbații și femeile orc o priviră ca fiind o prezență normală în trib, una care nu ieșea prea mult în evidență - iar dacă o făcea, nu era suficient pentru ceilalți; era mai mult o acceptare rece, din cauza legăturii pe care o avea cu Tuakki, iar ea pur și simplu nu putea să renunțe la sentimentul că era o străină și că locul ei nu era acolo. Până la urmă, nu era altceva decât un om cât se poate de banal, rătăcit printre creaturile pe care le numea acum *familie*.

— Altul, oftă ea.

Orcul făcu o pauză scurtă și ținu crenguța deasupra focului. Clătină subtil din cap, iar apoi lăsă ramura să cadă, înghițită de flăcările lacome.

— Vrei să vorbim despre asta, Mura?

Dădu din cap în semn de refuz, privind absentă înspre foc. Încercă să își amintească de zilele în care a simțit că s-a odihnit cu adevărat. Coșmarurile terifiante îi bântuiau neîncetat somnul. În momentul în care se lăsa pe spate și închidea ochii, aparițiile înfiorătoare îi invadau mintea, paralizându-i trupul și derutându-i simțurile. Uneori durau câteva secunde, iar alteori puteau să țină ore în șir. Alteori, deși rar se întâmpla asemenea lucru, coșmarurile nu apăreau deloc; iar în nopțile liniștite, Mura se ghemuia sub blănuri, sufocată de teamă și așteptând ca ele să apară.

— Ce rost are, Tuakki? De câte ori am vorbit și nu am rezolvat nimic?

— A fost ceva familiar? insistă. Ai recunoscut elemente din visele precedente?

Fata ridică absentă din umeri. De cele mai multe ori coșmarurile erau, în esență, aceleași, sau foarte asemănătoare între ele, având un element comun. Un simbol aparte ce apărea în diferite contexte și în diferite locații.

— Nu cred, răspunse ea după un timp, dând impresia unei aparente nepăsări.

— Ai renunțat să mai iei tinctura de la Dhudrak, o acuză.

Fata nu păru deloc afectată de remarcă usturătoare.

— Oricum nu e bună de nimic.

— Deci e adevărat.

Mura fură o ramură din grămada așezată lângă genunchiul orcului și începu să deseneze forme în zăpada murdară.

— Mi-a ajuns să mi se spună ce să fac, se bosumflă ea.

— Amestecul alungă visele rele.

— Cum să nu, inspiră adânc.

— Ascultă, continuă Tuakki, dacă o iei, o iei pentru tine. Dacă nu, își puse ea palma pe genunchi și se ridică cu greutate, doar îți faci rău singură.

Cu toate că brațele groase ale orcului și înălțimea ei impunătoare, cu cel puțin un cap și jumătate față de Mura, îi ofereau un aer trufaș, bunătatea rasei era reflectată în privirea caldă și blândă.

Tuakki își întoarse spatele și făcu doi pași, însă fu oprită de mormăielile Murei, care repetă ultimele cuvinte din sfatul primit de la ea pe un ton copilăros și imitând o față caraghioasă. O privi lung, apoi lăsă să îi scape un oftat exasperat și dădu dezaprobat din cap.

— Nu i-o lua în nume de rău, Mura, i se adresă femeia orc rămasă lângă foc, cu o voce la fel de groasă precum cea a surorii sale. Știi că îți vrea doar binele.

— Îi e ușor să vorbească. Nu ea trece prin toate lucrurile astea.

— Nu, dar ți-a fost alături încă de când te-a găsit și te-a adus printre noi. Se simte responsabilă pentru tine, își drese ea glasul, și sunt sigură că suferă alături de tine, ca și când ai fi propria-i fiică.

Mura aruncă ramura și își acoperi fața cu palmele.

— Nu e același lucru, rosti după un moment de liniște, frecându-și ochii și obrazii.

— Mura...

— Hm?

— Știi că, dacă ar putea, ți-ar lua durerea și ar face-o să fie a ei, da?

Fata nu răspunse, conștientă de faptul că orcul avea dreptate. Tuakki era o creatură dură. Era convinsă că era

plină de dragoste și afecțiune, dar știa să separe sentimentele respective de grija și protecția oferită Murei. De cele mai multe ori, orcul parcă uita să îi amintească de faptul că ținea la ea, adoptând un comportament rece, crezând astfel că ar pregăti-o mai bine să facă față greutăților.

O iubea în tăcere.

O învățase să tragă cu arcul, să aprindă un foc, ba chiar îi arătase cum să pescuiască sau să împletească un coș din nuiele. O pregătise din plin pentru viață, dar nu înțelesese niciodată de ce nu i-a permis să se îndepărteze prea mult de trib, să vadă lumea, să exploreze, să cunoască noi ținuturi, să alerge printre brazii înalți sau să pășească pe pământuri străine.

Tuakki o protejase în adevăratul sens al cuvântului. Totuși, uneori, Mura simțea că ar vrea-o doar pentru ea.

Pentru fată nu mai exista nimic dincolo de corturile pitite printre dealuri stâncoase și munți înalți; nu mai exista nimic dincolo de pădurea deasă și de râul în care, din când în când, se mai ivea câte un pește.

Orcul se apropie de Mura, așezându-se pe marginea butucului ei.

— Dacă Tuakki are încredere în vraci și în lecurile pe care le oferă, la fel ar trebui să faci și tu. Nu te cunosc așa ca ea, dar...

— Nu mă cunoști, pentru că Tuakki mă ține la distanță de toată lumea.

— Mura...

— Iar Dhudrak nu știe ce face, Vogha, gesticulă ea cu o mână în aer. Dacă mergi la el, îți prepară câte un terci cu toate combinațiile posibile de plante și prafuri și se roagă la Zei să nu te găsească tribul a doua zi, de dimineață, fără

sufflare. Cine amestecă bulbi de vlebora¹ cu polen de adie și fyorsonn?

Cu toate că orcii o știau pe fată doar din priviri, ea reușise să rețină toate figurile, numele și personalitățile fiecăruia dintre ei. În zilele mai liniștite, în care Tuakki nu îi sufla în ceafă și nu căuta să o antreneze în luptă, Mura își umplea timpul observând de la distanță comportamentul creaturilor și modul lor de trai. Pitită în cortul ei sau cocoțată în vârful vreunui brad înalt, fata le studia cu interes și curiozitate fiecare mișcare și fiecare reacție în diferite situații.

În perioadele în care Tuakki lipsea din trib cu zilele, o ruga pe sora sa, Vogha, să se uite după fată. Vogha nu încerca în mod deosebit să se împrietenească cu ea. O mai întreba din când în când una-alta, însă, în lipsa lui Tuakki, Mura părea mai mult pierdută și nesigură în compania altora.

Poate că și-ar fi dorit să fie mult mai prezentă printre membrii tribului Grollor, dar, crescută de mică în severitatea lui Tuakki, s-a obișnuit să nu îi iasă din cuvânt; niciodată nu își pusese problema să facă ceva ce ea nu ar fi încuviințat, cu toate că își mai permitea uneori să își imagineze momente în care ar fi făcut exact opusul. Chiar dacă mai lăsa uneori câte o vorbă sau o faptă nelalocul ei, nu exagera niciodată; în cele din urmă, cuvântul lui Tuakki avea mereu prioritate.

O parte din timpul liber și-l dedica confecționării păpușilor din rămurele de brad, frunze și sfori subțiri pentru evidențierea capului și a membrilor, pe care le colecționa în dulăpiorul improvizat din cortul ei. Fiecare păpușă reprezenta

¹ Vlebora = plantă medicinală care crește pe scoarța copacilor Isooini. Explicațiile sunt prezentate mai pe larg în Glosarul de botanică din ultimele pagini ale cărții, atât pentru vlebora, cât și pentru celelalte plante menționate.

un membru al tribului. Spre dezamăgirea ei, singurul căruia nu reușise să îi facă o păpușică era Gok; un orc care, din priviri, bănuia că era de o vârstă apropiată cu ea. Își mai zâmbeau uneori, când se zăreau întâmplător, însă Mura nu îi vorbise niciodată. Își dorea să îi ofere cadou păpușa, astfel că era mai reținută în realizarea ei; voia să iasă bine și să nu se facă de rușine.

— Uite. Vogha se așează mai lângă fată, până când își lipi brațul de al ei. Nu ești singura care pune la îndoială tehnicile lui Dhudrak, continuă cu o voce joasă, aproape șoptită și plimbându-și ochii împrejur. Dar uiți că au existat și momente în care a salvat vieți, iar fără intervenția lui, unii de aici nu ar mai fi fost acum cu noi.

— Pur noroc, pufni Mura.

Vogha își clătină capul și închise ochii pentru câteva momente.

— Noroc sau nenoroc, nu mai avem nici un alt vraci. Nu mai e nimeni care să dețină atâtea cunoștințe ca el și nimeni nu vrea să învețe. Uită-te la noi, majoritatea suntem vânători, luptători, nu ai să mai găsești în neamul nostru pe cineva atât de învățat ca el când vine vorba despre știința ierburilor și a plantelor. Zânele nu ne-ar oferi niciodată ajutorul lor și nu și-ar irosi niciodată abilitățile de vindecare pe niște *brute*, așa cum ne numesc unele rase.

— Sunt sigură că aș face o treabă mult mai bună decât Dhudrak, dacă mi s-ar oferi o șansă, se lăsă Mura pe spate, întinzându-și picioarele înaintea focului.

— Ce șansă?

Vocea lui Tuakki le făcu pe cele două să tresară. Se așează pe butucul din cealaltă parte a focului, față în față cu ele, apoi îi întinse fiecareia câte un bol cu mâncare.

— De unde avem carne de iepure? o privi Vogha revoltată.

— Iar ciorbă de pește?

— Ești singura dintre noi căreia îi place peștele, o lămuri Tuakki, ignorând în același timp întrebarea surorii sale. Stomacul nostru nu îl agreează.

Mura privi tristă conținutul bolului, dar sunetele scoase de stomacul ei o anunțară că nu-și permitea să protesteze.

— Credeam că nu ne-a mai rămas nimic de la ultima întoarcere a vânătorilor, privi Vogha când înspre mâncare, când înspre sora ei.

De câteva luni, tribul se afla într-o situație grea, chiar disperată. Pădurea era moartă, pustie, animalele nu mai mișunau cu zecile printre copaci și nu mai vedeai câte un cerb sau un mistreț rătăcit, gata de înțepat cu arcul și de luat acasă. Declinul Alb a început să fie din ce în ce mai lung ani la rând, până când, într-o zi, s-a hotărât să rămână în permanență pe insula Sakh. Temperaturile scădeau treptat, iar în aer băntuia un fel de boală ce răpusese aproape întreaga faună.

De cele mai multe ori, vânătorii se întorceau cu mâinile goale după zile întregi de căutări. În perioadele mai bune aduceau veverițe sparon², iepuri, uneori chiar și câte o căprioară sau un lup a cărui blană avea să le țină de cald; acum trei săptămâni s-au întors cu câțiva iepuri amărâți și două păsări mici, de mărimea unui pumn.

Unii susțineau că boala era reală, iar alții, că pur și simplu animalele nu se adaptau și mureau de foame sau

² Veverița sparon are ghearele ascuțite și curbate, ele permițându-i să urce și să coboare pe trunchiuri de copaci sau ramuri subțiri. Explicațiile sunt prezentate mai pe larg în Glosarul de zoologie din ultimele pagini ale cărții, atât pentru veveriță, cât și pentru celelalte animale menționate.

degerate și, în cele din urmă, erau înghițite de plapuma albă și acoperite de zăpada bătătorită.

Orcii încercau din răspuțeri să rămână optimiști, ignorând degerăturile și foametea, ocupându-și timpul cu orice se putea face în jurul adunării de corturi. În ultimele expediții, pe lângă vânătorii experimentați, tribul și-a permis să trimită și alți membri în pădure, în speranța că un număr mai mare de orci vor ocupa o suprafață mai mare de teren și vor face rost de mai multă hrană; membrii care, de obicei, se ocupau în cea mai mare parte a zilei cu gătitul, stăteau de pază și supravegheau împrejurimile sau erau însărcinați să întrețină - sau, mai rar, să confecționeze - sulite, arcuri, săgeți sau alte arme.

— Sunt dintre puii găsiți alaltăieri, rosti Tuakki.

— Vrei să spui cei dinspre mlaștină?

Tuakki o lămuri pe sora ei printr-o mișcare a capului. În jurul lor, orcii își lăsaseră deoparte treburile pentru a se ospăta cu carnea fragedă de iepure, luând mușcăături mari și înghițind pe nerăsuflăte.

— Nu ești sănătoasă! puse Vogha bolul pe marginea butucului. Mlaștina aia e scârboasă și infestată cu Bahgtru³ știe ce!

— Vrei să mori de foame?

— Prefer să mor de foame decât să mănânc așa ceva!

Mura urmări cu interes cearta celor două, privind-le cu ochii mari și sorbind, parcă, fiecare replică tăioasă ce își făcea loc printre buzele lor. Cu toate că între personalitățile surorilor

³ Bahgtru (pronunțat: / 'bougru: / BOG-troo) = zeul orc al puterii fizice pure și patron al orcului de rând, o Zeitate extrem de puternică. Dogma lui Bahgtru era aceea a puterii și a loialității triburilor.

era o diferență de la cer la pământ, pentru Mura ele erau întocmai ca două frunze ale aceluiași copac.

Vogha îi mai aruncă surorii sale o privire dezaprobatore, după care își întinse mâna și îi lovi fundul bolului cu buricele degetelor, azvârlindu-i-l peste umăr.

— Ce crezi că faci? se revoltă Tuakki cu gura plină.

— Îți salvez viața.

Mura chicoti, în timp ce Tuakki se foi pe butucul rece, încercând să își șteargă tunica acoperită cu sos și bucăți de carne.

— Ești... ești...

Vogha nu părea deloc afectată de încercările ei de a o insulta, afișând chiar o urmă de mulțumire pe chip. Tuakki se ridică brusc în picioare, în timp ce Mura mai scăpă câteva chițăieli.

— Frumos decor, o înghionti ea pe Vogha, iar femeia orc, la rândul ei, îi făcu un semn cu ochiul.

— Încetați amândouă, le amenință Tuakki cu degetul arătător. Iar tu, Vogha, tu ești cu mult mai în vârstă. Ce exemplu de comportament copilăresc îi dai fetișcanei ăsteia?

— Hei!

— Ți se pare că o ducem bine? își continuă Tuakki discursul, în timp ce își agita mâinile în aer și indica la întâmplare corturi sau orci din apropiere. Crezi că poți să arunci cu mâncare în stânga și-n dreapta după cum te taie capul, de câte ori nu îți convine ceva?

Vogha simți că întrecuse măsura în ceea ce o privea pe sora ei, însă nu mai era cale de întoarcere.

— Nu pot să te las să mănânci carnea aia infestată, se justifică ea și își coborî vocea. Nimeni de aici nu ar trebui să facă asta. Suntem morți de foame și la un pas de a ne scoate ochii unii altora, dar asta e prea de tot.